

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

Det er selvfølgelig rigsdagens pligt at lytte til alle de indvendinger, berettigede eller uberettigede, venlige eller uvenlige — der har jo desværre været flest af de sidste —, som bliver rettet mod dens virksomhed, og det er også rigsdagens pligt at tage hensyn hertil og holde sig i levende kontakt med alt, hvad der rører sig ude i befolkningen. Men når situationen, således som tilfældet er det, kræver store ofre og fælles handling, er det tillige rigsdagens pligt at vise evne til at sætte sig udover de snævre særinteresser for at finde frem til de midler, der er i stand til at løse opgaverne. Vi ved endnu ikke, om vi står ved vejs ende — meget afhænger af udviklingen ude i verden; vi kan her have vore bange anelser —, og bliver det nødvendigt for os, hvad man ikke kan forsværge, at lægge nye byrder på befolkningen, lad os da herinde i endnu højere grad prøve på at gøre det på en sådan måde, at vi mere har os resultaterne end frygten for den kommende valgdags befolkningsreaktion for øje. Når det kommer til stykket, er det sikkert dette, befolkningen mest af alt venter af os, og som den med rette vil kunne takke os for, når der gives den lejlighed dertil engang. En hel del af den kritik, vi møder, om, at der snakkes alt for meget inde på rigsdagen, og at der bestilles for lidt, kunne måske afsvækkes i nogen måde, hvis man prøvede på at nå lidt i retning af det, jeg her har sagt.

De udefra kommende vanskeligheder, der er en følge af de internationale oprustningskonjunkturer, og som allerede gjorde sig gældende i den forrige regerings tid, er ikke blevet mindre, medens den nuværende regering har haft det egentlige ansvar for landets ledelse. Tværtimod! Ser man på importvarepristallet, som er det faktiske og mest koncise udtryk for de udenlandske prisstigningers indflydelse på vor hjemlige økonomiske udvikling, så er dette i løbet af det sidste år steget med 133 points, men heraf falder en stigning på ikke mindre end 101 points efter det tidspunkt, hvor regerings-skiftet fandt sted. Og ser man på eksportvarepristallet, som er et udtryk for vor evne til at skaffe os indtægter i samme grad, som udgifterne stiger, vil man se, at dette i løbet af det sidste år er steget med ialt 17

points, fra 286 i marts 1950 til 303 i april 1951, men heraf falder en stigning på kun 4 points indenfor perioden oktober og indtil nu.

Til de vanskeligheder, som forelå allerede ved regeringsskiftet, og som jo i rigt mål var beskrevet gennem de tilkendegivelser, de skiftende handelsministre i den foregående regering i efterårsmånederne stillede det høje ting overfor, er altså yderligere kommet en forværring i bytteforholdet af meget betydelig rækkevidde, og forværringen er voksende, en forværring, som også er beskrevet i den økonomiske årsoversigt, som den højtærede handelsminister har ladet udarbejde, hvori man når til det resultat, at prisstigningerne — de udenlandske — fra devalueringen i 1949 og indtil udgangen af 1951 vil komme til at koste Danmark 1½ milliard kroner. Heraf falder den halve milliard på perioden indtil 1. januar 1951, medens den ene milliard, altså det dobbelte beløb, vil belaste vor samfundsøkonomi i indeværende år, altså en langt kortere periode. Hertil kommer så de øgede udgifter til forsvarsberedskab, som vi alle kender.

Når det ikke desto mindre er lykkedes allerede i det første kvartal af indeværende år at forbedre handelsbalancen med ca. 160 mill. kr. i forhold til første kvartal 1950, og når den økonomiske årsoversigt videre kan skønne, at det udækkede valutaunderskud — under forudsætning af en international prisstabilisering så nogenlunde på det nuværende niveau, hvad vi har ret til at håbe på, omend ikke uden risiko — næppe vil blive større, snarere mindre end i 1950, så synes jeg egentlig, man under skyldig hensyntagen til problemernes vældige omfang har ret til at sige, at valutasisituationen til en vis grad er kommet under kontrol.

Det skyldes naturligvis ikke alene den omstændighed, at der her i landet er gennemført en række finanspolitiske foranstaltninger, men også det uheldige forhold, at der til manglen af valuta yderligere er kommet en følelig mangel på råvarer, således at vi nu tærer på de lagre, det var sundt snarere at forøge end formindske for at sikre produktionen og beskæftigelsen fremover. Det gælder først og fremmest metaller og brændsel. Vi befinder os jo nu i den situation, at vi ikke engang kan få lov til at bruge vor spar-